

»Vsak izmed vas naj streli iz določene daljave s pušico na podobo in kdor jo zadene najbližje narejenega znamenja, ta bo imel hišo in premoženje!«

Tu pomeri prvi v očetovo srce in dobro zadene, drugi pa zadene še bolj v središče. Zdaj pride tretji na vrsto. Vzame lok v roke, da bi vstrelil; a njegovo obličje obledi, začne se tresti in solze se mu ulijejo po licih. »Jaz ne morem na podobo svojega očeta streljati!« pravi ter vrže lok iz roke.

Sodnik pa pravi: »Ta je pravi sin; ta naj ima hišo in premoženje. Pravi sin tudi na podobi ne more prestreliti očetovega srca!«

Uslíšana molitev.

Sanjalo se je detetu,
Da angelja je zrlo,
Ko v spanju nočnega miru
Nebo se je odprlo.

In ko se v jutru prebudi
Takoј spoji ročice:
»Na vek naj zrem, tako veli,
O angelj, tvoje lice!«

In kadar je proslavljalo
Nebes krilatca dete,
Goreče je ponavljalo
V molitvi želje svete.

Premoli pozno v noč некоč,
Zaspi naposled trudno,
A v snu se mu razgrne noč,
Odpre očesce budno.

In angelj stopi predenj sam
Veleč: »Z menoj poleti!
Na nebu je prekrasen hram,
Zapusti dom na sveti!«

In dvigne božji poslanik
V naročje dete srečno,
Ponese ga do rajskih dik
V veselje neizrečno.

Sklenilo je ročice bdeč,
V krilatcev nebnem broji;
Zbudilo ni se dete več
Na posteljici svoji.

A. Medved.

